

# РЕШЕНИЕ

№ 665

гр. София, 12.10.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ** в публично заседание  
на осми октомври, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Д. Д

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА  
като разгледа докладваното от Д. Д Административно наказателно дело №  
20211110209840 по описа за 2021 година

**Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН**

Образувано е по жалба на Д. Н. К. против Наказателно постановление № Р-10-455/03.06.2021 г., издадено от заместник-председател на КФН, с което, на основание чл. 222, ал. 1, т. 4 ЗППЦК, на жалбоподателя била наложена глоба, в размер на 7 000 лева за нарушение на чл. 114б, ал. 2, пр. 1 вр. ал. 1, пр. 1, хип. 2 ЗППЦК.

НП е обжалвано от санкционираното лице, в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. В жалбата си оспорва наказателното постановление. Навеждат се доводи за процесуални нарушения (липса на материална и териториална компетентност на актосъставителя и АНО; неправилно определена дата на нарушението; непрецизно описание; двойна наказуемост); за обективна и субективна несъставомерност; за маловажност на случая. Моли се за се отмяна на атакуваното наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява. Поддържа жалбата, по изложените в нея съображения. Претендира разноси.

Административнонаказващият орган оспорва жалбата. Намира административното обвинение за доказано по несъмнен начин. Предлага наказателното постановление да бъде потвърдено. Претендира за присъждане на деловодни разноси.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа

**страна следното:**

На 18.09.2020 г. било проведено редовно годишно общо събрание на акционерите на „Монбат“ АД, на което Д. Н. К. бил предложен и избран за член на съвета на директорите на дружеството.

На 07.10.2020 г. жалбоподателят подал в КФН декларация за юридическите лица, в които притежава пряко или непряко поне 25 на сто от гласовете в общото събрание или върху които има контрол; за юридическите лица, в чиито управителни или контролни органи участва или чиито прокурист е; за известните му настоящи или бъдещи сделки, за които счита, че може да бъде признат за заинтересовано лице.

**Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване:** показанията на свидетеля В.С.; АУАН; НП; известие за доставяне; възражение; кореспонденция; декларация; разпечатка от електронен регистър; заповед за компетентност.

За всички посочени по-горе в настоящото изложение обстоятелства доказателствената съвкупност е еднопосочна и, при отсъствие на противоречащи си доказателства, *per argumentum a contrario* от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен доказателствен анализ се явява ненужен. Закрепената в АУАН и НП фактическа обстановка не просто се подкрепя от показанията на актосъставителя, но, на практика, не се оспорва и от самия жалбоподател, а спорът в настоящото производство касае приложението на материалния и процесуалния закон.

**Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:**

#### **По допустимостта на жалбата**

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, както и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това жалбата е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

#### **По приложенето на процесуалния закон**

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН и НП са издадени от

компетентни органи (чл. 128, ал. 1 ЗПФИ); в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя. НП също е връчено надлежно на санкционираното лице, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

Възражението за допуснати съществени процесуални нарушения е неоснователно. Контролните органи са представили надлежни доказателства за материалната и териториалната компетентност на актосъставителя и наказващия орган, поради което подробни разсъждения в цитираната насока са безпредметни.

Касателно датата на нарушението, началото на срока е обвързано с избора на член на съвета на директорите, а не – от вписването в Търговския регистър (същото има оповестително, а не – конститутивно действие), като се касае за императивна и недвусмислена законова разпоредба, формулирана по начин, който не предполага необходимост от тълкуване.

В допълнение, и в АУАН, и в НП се съдържат твърдения за всички обстоятелства, попадащи в предмета на доказване, като всякаква допълнителна конкретика би могла да бъде счестена за уместна, без, обаче, липсата ѝ да бъде повод за процесуална критика.

По повод възражението за двойна наказуемост, дори повърхностен прочит на представеното с жалбата НП № Р-10-457/03.06.2021 г. налага извод, че се касае за два отделни състав на административно нарушение. Това е така, с оглед разликата в субектите, пред които процесната декларация е следвало да бъде представена, респективно – липсата на надлежни действия по всяка една от линиите на дължимо поведение е самостоятелно основание за ангажиране на административнионаказателна отговорност.

### **По приложението на материалния закон**

НП е законосъобразно и от материалноправна гледна точка. В хода на съдебното следствие е установено, че Д. Н. К., в качеството си на новоизбран член на съвета на директорите на „АД, не е изпълнил задължението си по чл. 114б, ал. 2, пр. 1 вр. ал. 1, пр. 1, хип. 2 ЗППЦК, а именно - да представи в КФН декларация за юридическите лица, в които притежава пряко или непряко поне 25 на сто от гласовете в общото събрание или върху които има контрол; за юридическите лица, в чиито управителни или контролни органи участва или чиито прокурист е; за известните му настоящи или бъдещи сделки, за които счита, че може да бъде признат за заинтересовано лице, в срок до 25.09.2020 г. (вкл).

„АД притежава статут на публично дружество - вписано е в регистъра на публичните дружества и други емитенти на ценни книжа по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗКФН, чиито акции са допуснати до търговия на регулиран пазар и като такова е адресат на разпоредбите на ЗППЦК.

Чл. 114б, ал. 2, пр. 1 вр. ал. 1, пр. 1, хип. 2 ЗППЦК задължава членовете на управителните и контролните органи на публично дружество в 7-дневен срок от избирането им да декларират обстоятелствата по чл. 114б, ал. 1 ЗППЦК пред управителния орган на публичното дружество, пред КФН и пред регулирания пазар, на който са допуснати до търговия акциите а дружеството.

Нарушението по чл. 114б, ал. 2, пр. 1 вр. ал. 1, пр. 1, хип. 2 ЗППЦК е формално и е довършено с изтичане на срока за представяне в КФН на декларация с предвиденото в закона съдържание, без дължимото поведение да е било реализирано. Законодателят не е поставил изискване към формата на вина, поради което нарушението би било съставомерно и при непредпазливост.

Отново по отношение на съставомерността, независимо дали съдържанието на подадената на 07.10.2020 г. декларация бележи частично или пълно препокриване с подадена предходна такава, уместно е да се отбележи, че осъществяването на адекватен текущ контрол предполага не просто деклариране на определен кръг обстоятелства, но и отнасянето на декларираното статукво към точно определен момент – този на придобиването на качеството на член на съвета на директорите. В този смисъл и предварителното ѝ подаване е непротивопоставимо на обвинителната теза, поради липса както на годен субект на деклариране, така и на яснота – какво ще бъде фактическото положение, към момента на избирането му.

Съдът приема, че неизпълненото задължение на жалбоподателя към държавата не представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс касае само посочените в чл. 11 ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). По тази причина наказаното лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като, с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. „нарушения на просто извършване” или „формални нарушения”. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените задължения на физическите и юридическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоположен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН (а това се отнася и за чл. 9, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН) не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай неизпълненото задължение на жалбоподателя е застрашило обществените отношения, свързани с възможността за провеждане на ефективен последващ контрол върху дейността на поднадзорен субект – публично дружество, като се касае и за сериозно закъснение (близо две седмици), поради което следва да се приеме, че обществената опасност на този пропуск се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същият следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че законосъобразно и правилно, на основание

чл. 221, ал. 1, т. 4 ЗППЦК, е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

#### **По размера на имуществената санкция**

Съгласно нормата на чл. 221, ал. 1, т. 4 ЗППЦК, който извърши или допусне извършване на нарушение на чл. 114б от закона, се наказва с глоба, в размер от 7 000 до 10 000 лв. Наложена санкция е в минималния размер, а ЗАНН не познава аналог на разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, поради което и подробни разсъждения по размера на санкцията са безпредметни.

#### **По разноските**

С оглед изхода на производството пред настоящата съдебна инстанция и защитата от юрисконсулт, както и предвид наличието на изрична претенция в цитираната насока, жалбоподателят следва да поеме разноски за насрещната страна. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, размерът следва да бъде определен към минималния по чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, а именно – 100 лева.

По изложените съображения съдът приема, че НП е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

### **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** Наказателно постановление № Р-10-455/03.06.2021 г., издадено от заместник-председател на КФН, с което, на основание чл. 222, ал. 1, т. 4 ЗППЦК, на Д. Н. К. била наложена глоба, в размер на 7 000 лева за нарушение на чл. 114б, ал. 2, пр. 1 вр. ал. 1, пр. 1, хип. 2 ЗППЦК.

**ОСЪЖДА** Д. Н. К., ЕГН \*\*\*\*\* да заплати на КФН сумата от 100 (сто) лева – деловодни разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

**Съдия при Софийски районен съд:** \_\_\_\_\_